

[Alfred Jensen.]

på, man havde fundet den rette bundgrænse. Efter det, der er fremkommet her under debatten, siden jeg havde ordet, er min frygt blevet stærkere. Det forekommer mig, at vi er kommet for langt ned, og jeg vil anbefale, at man ser lidt på disse forhold og kommer op på en noget højere bundgrænse. Det er vel også et spørgsmål, om de 600 kr. pr. barn, som er beregnet, er tilstrækkeligt. Når man andre steder regner med, at et barns underhold koster 1 500 kr. om året, er det et spørgsmål, om man her kan blive stående ved de 600 kr. Jeg hæftede mig også ved de bemærkninger, der fremkom om kvalitetskravet, og jeg må sige, at jeg håber, man trods den højtærede ministers betænkeligheder vil finde frem til en videre fortolkning her.

Boligministeren forsvarede endvidere opgivelsen af bopælskravet med, at hvis man ikke opgav den stavnsbåndsordning, ville adskillige af de arbejdere, der måtte søge til de større byer, komme til at friste kummerlige kår, hvad bolig angik; ministeren taler om, at de måtte flytte ind i lysthuse o. lign. Ja, det er jo forhold, som vi kender; men er det bedre, at det bliver dem, der i forvejen er i byen, der skubbes ud i lysthuse, hønsehuse, gamle garager og bunkers? Er det bedre? Det er spørgsmålet. Er det ikke mere betryggende for lejerne, at man opretholder stavnsbåndsbestemmelsen et stykke tid endnu, indtil vi får et tilstrækkeligt antal boliger, end det er at opgive den med den risiko, at de, der kommer udefra, vil presse på for at få en lejlighed og er villige til at betale noget mere i leje?

Den højtærede indenrigsminister gjorde opmærksom på, at hvis man gav lejen fri, ville det betyde en stor stigning i huslejerne og i ejendomspriserne. Det var hans begrundelse for, at man skulle lægge en skat på grunde og på ejendomme i de områder, der her er tale om. Jeg er ganske enig i, at der vil ske noget sådant. Det er jo en af grundene til, at vi andre vender os imod en afvikling af lejerbeskyttelsen. Nu har vi altså en af følgerne; det er denne, at man allerede forlods vil indkassere afgiften, der kommer til at andrage 14 pct. af lejen.

Jeg bemærkede mig, at ministeren talte om den gamle boligmasse. Men det drejer

sig jo på det område, vi her behandler, ikke alene om den gamle boligmasse, hvad ekstra grundskyld og ekstra ejendoms-skatte angår. Det drejer sig for grundskyldens vedkommende også om den nye boligmasse og for ejendomsskatternes vedkommende også om noget af den nye boligmasse, selv om det ikke gælder hele den nye boligmasse. Det er altså ikke alene et spørgsmål om at inddrage en konjunktur-gevinst, det er også et spørgsmål om at fordyre lejen i de boliger, der så sandt er dyre nok i forvejen, nemlig dem, der er bygget efter krigen. Når vi endelig er ved den side af sagen, må jeg sige, at jeg erkender det rigtige i det synspunkt, at hvis man slipper taget i lejen, vil priserne stige på ejendommene, og så vil udlejerne tjene store penge, men så fatter jeg ikke, at man giver ejerne 16 pct. i lejeforhøjelse, for det er jo det, man gør her; man forærer udlejerne de penge, og vi kan godt gøre os klart, at hovedparten af disse penge går i udlejernes, i udbytternes, lommer. Den højtærede økonomiminister grynter lidt over, at jeg kan fremkomme med sådanne betragtninger, men det er jo rigtigt, hvad jeg siger, det er rigtigt, at pengene går i spekulanternes lommer. Jeg fremdrog her i formiddags et eksempel på, hvordan en ejendom er udnyttet, og jeg er sikker på, at ærede medlemmer, der sidder her i salen, kunne fremkomme med mange flere eksempler. Det er da også typisk, at indenrigsministeren måtte gøre opmærksom på, at der var en spekulant, der sad i skyggen og ærgrede sig over, at hans spekulationer var gået galt — havde vi haft husleje-forhøjelsen, kunne han have opholdt sig på solsiden som adskillige andre. Vi protesterer imod, at man kommer med sådanne foræringer, og da der ikke er tilstrækkelig effektive foranstaltninger i denne afviklingslov til at hindre yderligere forhøjelser ud over de 16 pct., må man gå ud fra, at de nævnte store beløb, man forærer udlejerne, bliver endnu større.

Jeg har med interesse hørt på diskussionen her om ejendomsretten og hørt det ærede medlem hr. Thestrup igen give udtryk for sin forargelse over, at det offentlige inddrager visse konjunkturgevinster. Det ærede medlem mener, at de ikke hører det offentlige til, de hører grundejerne til,